

VLAAMSE RAAD

BUITENGEWONE ZITTING 1988

17 JUNI 1988

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer K. Dillen —

**houdende wijziging van het decreet van 19 juli 1973
tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale
betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede
van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten
en bescheiden van de ondernemingen**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werknemers en de werkgevers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen (Belgisch Staatsblad van 6 september 1973) bepaalt in artikel 10 dat alle stukken of handelingen die in strijd zijn met de bepalingen van dit decreet, dit is niet in het Nederlands zijn gesteld, nietig zijn. Alhoewel deze bepaling van het decreet lovenswaardig is, moet worden vastgesteld dat zij maar weinig zoden aan de dijk brengt.

Inderdaad. In de praktijk kvan het bedrijfsleven worden dagelijks talloze stukken in andere talen dan de Nederlandse opgesteld, en wordt voortdurend leiding en toezicht over Vlaams personeel uitgeoefend in andere talen dan het Nederlands.

De praktijk brengt mee dat buitenlandse afdelingsverantwoordelijk ken, specialisten, diensthoofden en dies meer, door de buitenlandse moedermaatschappij naar Vlaanderen worden afgevaardigd en in Vlaamse ondernemingen worden tewerkgesteld. Daar komen zij aan het hoofd van diensten of afdelingen die door Vlaams personeel bemand worden.

Men krijgt dus nu een identieke toestand als toen Nederlandsonkundige Franstaligen in het leger, de administratie en het bedrijfsleven de baas speelden. Het verschil is, dat het nu

niet meer om Franstaligen van Belgische nationaliteit gaat, doch om vreemdelingen van allerlei nationaliteiten. Overigens gaat het niet om het gebruik van het Frans, maar wel, meestal, om het gebruik van het Engels.

Tienduizenden gewone Vlaamse mensen moeten dus heden ten dage in eigen land, en om den brode, in een vreemde taal werken, en dit gewoon maar omdat vreemdelingen het vertikelen zich, op voorhand, de taal van ons land eigen te maken. Deze toestand doet zich ook bij gewone produktiearbeiders voor, omdat deze moeten werken met documenten en plannen die door Nederlandsonkundigen werden opgesteld.

De oorzaak van deze schandelijke toestand ligt bij de nalatigheid van zowat alle instanties, die Vlaanderen overigens beschouwen als een gemakkelijk wingewest, in plaats van een beetje eerbied voor het cultuureigen van ons volk op te brengen. Het is toch een omgekeerde wereld als men ziet dat Vlamingen zich in Vlaanderen aan bijvoorbeeld Amerikanen moeten aanpassen, alleen maar omdat deze laatsten er gewoon niet aan denken, of ertoe gebracht worden er aan te denken, dat het behoorlijk en fatsoenlijk is zich aan de taal en gewoonten van het land waar men te gast is, aan te passen.

Wij stellen daarom voor in het decreet van 19 juli 1973 een artikel in te lassen dat buitenlanders verbiedt in Vlaanderen over Vlamingen een leidinggevende functie uit te oefenen of documenten op te stellen die nadien door Vlaamse mensen moeten worden gebruikt, tenzij zij vooraf een behoorlijke en voldoende kennis van het Nederlands verworven hebben.

Ter ondersteuning van onze argumentatie, wijzen wij er nog op dat het niet opgaat personeelsleden die in onze sociale wetgeving geacht worden de te beschermen partij te zijn, te laten leiden en beoordelen door vreemdelingen, zeker wanneer die niet eens in staat zijn de opmerkingen van hun personeelsleden te aanhoren. Men moet daarbij goed bedenken dat als een personeelslid dat zichzelf ten aanzien van zijn buitenlandse baas wil verdedigen, verplicht is dit in een andere taal dan zijn moedertaal te doen, daardoor onherroepelijk tweemaal in het nadeel is.

Het is juist dat, strikt genomen, artikel 4, § 1 van het decreet van 19 juli 1973 aan onze verzuchtingen tegemoet komt. Deze bepaling heeft het immers over „alle betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, die op het vlak van de onderneming plaatsvinden in de vorm van bevelen, mededelingen, publikaties, dienstvergaderingen of personeelsvergaderingen, sociale dienst, arbeidsgeneeskundige dienst, maatschappelijke werken, vervolmakingscyclussen, disciplinaire procedure, onthaal en andere ;”. Deze bepaling dwingt oversten van buitenlandse afkomst het Nederlands te gebruiken in hun betrekkingen met hun Vlaamse ondergeschikten ; althans, zou moeten dwingen.

De praktijk wijst uit, en wij moeten dit met spijt vaststellen, dat deze bepaling dode letter blijft. Dit kan zeer zeker nooit de bedoeling van de makers van het decreet van 19 juli 1973 geweest zijn. Zij hebben het door ons aangeklaagde verschijnsel zeker niet kunnen voorzien, anders zouden zij zeker maatregelen getroffen hebben.

Wij menen dat wetten en decreten moeten worden gemaakt om de werkelijke noden aan te pakken, en dat juridische spitsvondigheden, die zouden kunnen aangevoerd worden, om ons voorstel „overbodig” te noemen, misplaatst zijn. Vandaar ons voorstel.

K. DILLEN

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een in artikel 59bis van de Grondwet bedoelde aangelegenheid.

Artikel 2

In het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen, wordt een nieuw artikel 10bis ingevoegd luidend als volgt :

„Artikel 10bis

Niemand mag worden aangesteld in een functie waarbij hij leiding en toezicht over personeelsleden van Belgische nationaliteit uitoefent, tenzij hij vooraf een grondige kennis van de Nederlandse taal heeft verworven.

Evenmin mag iemand worden aangesteld in een functie waarin hij documenten of bescheiden moet maken die bestemd zijn voor het gebruik door personeelsleden van Belgische nationaliteit, tenzij hij vooraf een grondige kennis van de Nederlandse taal heeft verworven.”

K. DILLEN
